

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrala a soudců JUDr. Miroslava Stoklasy a JUDr. Andrey Venclíkové ve věci

žalobce	Ing. J. K. , narozeného xxx bytem xxx xxx, xxx xxx zastoupeného M. K., obecnou zmocněnkyní bytem xxx xxx, xxx xxx
proti žalované	České republice – Ministerstvu spravedlnosti , IČO 00025429 se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16

o zaplacení 12 929 500 Kč

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. února 2024, č. j. 37 C 42/2022-107,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náklady odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 12 929 500 Kč a uložil žalobci nahradit žalované náklady řízení ve výši 300 Kč.
2. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce se domáhal vůči žalované náhrady škody s tvrzením, že se domáhá újmy, jež mu vznikla v důsledku neposkytnutí pomoci na školení společnosti Cxxxk

Shodu s prvopisem potvrzuje M. F.

a. s. v souvislosti s tvrzenými nesprávnými úředními postupy a nezákonnými rozhodnutími orgánů činných v trestním řízení a v důsledku nesprávného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 v řízení o náhradu škody na zdraví vedeném pod sp. zn. 23 C 66/2004.

3. Soud věc posoudil tak, že se jedná o několik nároků se samostatným skutkovým základem, nicméně na žalobci bylo, aby tyto nároky jednoznačně identifikoval a určil jakou část žalované částky požaduje z titulu každého z uplatňovaných samostatných nároků tak, aby bylo možno posoudit v rámci zákona o odpovědnosti státu za škodu.
4. Soud I. stupně věc projednal s ohledem na závěry odvolacího senátu zdejšího soudu vyjádřené v usnesení č. j. 55 Co 248/2023-97 z 25. 8. 2023 s tím, že věc je projednatelná. Dovodil, že není a nemůže být dána příčinná souvislost mezi tvrzeným odpovědnostním titulem a tvrzenou újmou. Žalobcem uváděné odpovědnostní tituly (rozhodnutí policie a státního zastupitelství, jakož i rozhodnutí soudu v občanskoprávní věci žalobce) nemohou být příčinou vedoucí ke způsobení zdravotní újmy žalobce 4. 9. 2001, a to ani v případě, pokud by soud připustil, že uvedené postupy byly nezákonné, respektive nesprávné. Zdravotní újma žalobce by nastala i bez uvedených jednání, kdy v případě předpokládaného jednání státu se nemůže jednat o základní příčinu vzniku zdravotní újmy žalobce. Tvrzené neposkytnutí pomoci žalobci na školení 4. 9. 2001 by nastala i bez toho, pokud by příslušné orgány policie a státního zastupitelství rozhodly jinak. Činnost orgánů veřejné moci nemohla nijak ovlivnit včasnost poskytnutí pomoci žalobci. Žalovaná tak nemůže být odpovědná za jednání či nečinnost zaměstnavatele na akci soukromé obchodní společnosti. Odpovědnost státu za škodu tak není dána. Žaloba byla proto zamítnuta.
5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Znovu poukázal na to, že přestože na pracovní akci zaměstnavatele utrpěl úraz nebyla mu poskytnuta pomoc zaměstnavatelem, ani žádnou z přítomných osob. Znovu poukázal na činnost orgánů činných v trestním řízení, v nichž nechal přezkoumat postup odpovědných osob, které mu neposkytly pomoc. Tímto šetřením však nebyli zjištěni konkrétní viníci a vina neměla být prokázána, přestože tomu tak dle jeho názoru být mělo. Stejně tak nesprávně postupovaly soudy v rámci řešení otázky odpovědnosti škody na zdraví u Obvodního soudu pro Prahu 1 a následně i v odvolacím řízení u Městského soudu v Praze. Pokud by soudy v tomto řízení postupovaly v souladu se zákonem a spravedlivě, byla by mu nahrazena škoda na zdraví v dostatečném rozsahu, k tomu však nedošlo. V důsledku rozhodnutí soudu I. stupně odvolatel konstatoval, že stát nemá dostatečnou úctu k lidskému životu a zdraví, fyzické a psychické integritě a důstojnosti člověka. Navrhl, aby v odvolacím řízení byl napadený rozsudek změněn a v žalobě bylo vyhověno.
6. Žalovaná se k odvolání vyjádřila při jednání odvolacího soudu. Odkázala na dosavadní procesní stanovisko spočívajícího v tom, že pouhý žalobcův nesouhlas s tím, že závěr, jak byla konkrétní věc vyhodnocena ze strany příslušných orgánů veřejné moci nemůže založit odpovědnost státu.
7. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo dle § 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
8. Žalobce argumentoval tím, že se mu stal úraz dne 4. 9. 2001 na akci společnosti Cxxxxk a.s. pro níž pracoval. Úraz pro něj měl fatální následky na zdraví, které dle jeho názoru nezpůsobil úraz samotný, nýbrž následné neposkytnutí pomoci. Povinnost orgánů činných v trestním řízení byla účinně a adekvátně vyšetřovat tyto skutečnosti, což neučinily. Tato nečinnost měla dle názoru žalobce dopad na jeho zdraví a psychický stav členů jeho rodiny. Žalobce následně poté, co byl vyzván k doplnění žaloby usnesením obvodního soudu ze dne 28. dubna 2022, č. j. 37 C 42/2022-10 doplnil svá tvrzení tím, že v důsledku nedostatečného šetření úrazového děje a následného

neposkytnutí pomoci se stal v 38 letech člověkem neschopným se o sebe postarat se zásadní zdravotní diagnózou, s poklesem jeho mentálních schopností a stal se osobou vyloučenou z pracovního uplatnění i společenského života, jakož i ze života rodinného. Požadoval vzhledem k tomu, že v řízení o náhradu škody na zdraví nebyl jeho žalobní požadavek vyřešen dostatečně, aby mu bylo přiznáno v tomto řízení další bolestné ve výši 2 369 500 Kč a náhrada za ztížení společenského uplatnění v rozsahu 10 560 000 Kč.

9. Tyto skutečnosti soud I. stupně dle odvolacího soudu hodnotil adekvátně, když ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, nebyl shledán žádný odpovědnostní titul státu za nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup. Soud I. stupně správně dovodil, že zde není žádná příčinná souvislost mezi šetřením orgánů činných v trestním řízení a vznikem zdravotní újmy žalobce při úrazovém ději dne 4. 9. 2001.
10. Kromě toho lze uvést, že stát není osobou pasivně věcně legitimovanou v řízení, kde se žalobce domáhá náhrady škody na zdraví z titulu bolestného a ztížení společenského uplatnění, neboť z podstaty svých funkcí za zdravotní stav žalobce odpovědnost nenese. Žádná z žalobcem uváděných skutečností nemůže vést k závěru, že by zde existoval jakýkoliv odpovědnostní titul na straně státu v souvislosti s jeho utrpěným úrazem.
11. Rozsudek soudu I. stupně, který žalobu v celém rozsahu zamítl lze proto považovat za věcně správný a odvolací soud ho postupem dle § 219 o. s. ř.
12. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vyplývá z ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 224 odst. 1 o. s. ř. Úspěšné žalované byly přiznány náklady za 2 úkony právní služby (příprava k odvolacímu jednání a účast na jednání) po 300 Kč dle vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 za podmínek ustanovení § 237 o. s. ř.

V Praze dne 2. října 2024

JUDr. Zdeněk Stibral v. r.
předseda senátu